

Тя ми си стана, отиде,
Хичъ баремъ не се усѣти ;
Хубаво се примѣни
Съ дрѣхитѣ най-хубавитѣ,
Че си зе кърпи ленени,
Че отиде да ги опере ;
Като отъ порта излѣзе,
И Стояну душата излѣзе.

Турчинъ прѣзъ гора вървеше,
Много робини караше,
Най-напрѣдъ върви Тодорка
Съ мжжко дѣте въ ржцѣтъ.
Турчинъ Тодори думаше :
Я хвърли дѣте отъ ржцѣ,
Че немож' напрѣдъ да вървишъ.
Напрѣдъ росата да биешъ.
Тодорка изъ гора вървеше,
И дърветата гледаше,
Дано ѝ дърво хареса
Та люлка да си направи.
Хареса дърво високо
Високо и столовата.
Распаса поясъ конприенъ,
На дърво люлка направи,
Въ нея Дамянча положи,
Положи и го залюля
И на Дамянчо думаше :
„Дамяне, синко Дамяне —
Кога дъждеца заржси,
Дъждеца ще те окжпе. —